

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE ORVAL

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ έξασπε με τρομακτική γρηγορόδα. Μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας η θάλασσα άρχισε να κοιλιάζει σ' όλη την έκτασή της. Στις κορυφές των θεοράτων κυμάτων της έλευκάζαν και ινώνονταν ψηλά οι άφροί της !...

Μέσο στο λιμάνι τα κύματα έσπαζαν στα πέτρινα μουράγια με ήχηρά πλαταγίσματα.

Κατά μήκος της άκρογιαλιάς ή έπαυλιες των πλοσιών έμοιαζαν μέσα στην καταγιά σάν άσπερες δανιέλλες. 'Ασ' τα παράθυρά τους οι κάτοικοί τους παρακολουθούσαν με ζοηρό ενδιαφέρον το μεγαλοπρεπές θέμα της τρικυμίας.

Κάτω στις απόβάθρες ένα πλήθος ψαράδων και περιέργων, άδιάφορο για τα ραντισίματα των κυμάτων, κυτταζε πέρα, στο βάθος του ταραγμένου πόντου...

Σιγά - σιγά άρχισαν να φαίνονται μιá - μιá στον όριζοντα ή ψαρόβραχες που άπ' τον πωλί είχαν ένανοιχθεί γιά ψόρεμα και που τότε πάλαιαν άπεγνωσμένα με τα κύματα για να κατορθώσουν να μπουν στο λιμάνι. Πρώτη - πρώτη πληρώσαν μιá μεγάλη ψαρόβαρκα. Μά τα κύματα της άρπάζαν έξαφνα και την τίναζαν με άράνταστη όρμη. πάνω στον βράχο του φάρου που βρισκόταν στην άκρη του κυματοθραύστη.

Γιά μιá στιγμή όλοι νόμισαν πως ή βάρκα θα τσακίζόταν πάνω στο βράχο. 'Αλλά ένας άπ' τους ναύτες της πρόφτασε και την έσπρωξε λίγο πιο μακριά, κ' έτσι γλύτωσαν προς το παρόν...

Τρεμουλιάζοντας άπ' το κρηό πληρώσαν κ' ένα στην άκρη της προκυμίας και άγωνιζόμενος ν' άντισταθθόν στην φοβερή δύναμη του ανέμου που μού μασιγίζοντο το πρόσωπο και προσπαθούσε να με βίξει κάτω, στάθηκε κυττάζοντας με θαυμασμό την τρικυμία. 'Ηταν ένα θέμα μεγαλειώδες !...

Ξαφνικά έδρα μιá γυναίκα όρθια επάνω στην άπόκρημη άκρογιαλιά που έζωνε το φάρο. 'Ηταν γαντζωμένη επάνω στο βράχο, με το φόρεμά της τελαριωμένο άπ' τον άνεμο, στο κορμί της, που τρεμοβίαιζε διαρκώς, όχι τόσο άπ' το κρηό, όσο άπό την ταροχή και τη συγκίνή της. Στην στάση εκείνη μου φάνηκε σάν ένα ζωντανό άγαλμα της άγωνίας. Τα μάτια της δεν ένοιούσαν να ξεκολλήσουν ούτε τόσο δά άπ' την ψαρόβαρκα που πάλευε άπεγνωσμένα με την τρικυμία.

Σε κάποια στιγμή, μιá δυνατή στριγγή κραυγή άπελπισίας έφηνε άπ' τα χείλη της γυναίκας αυτής, μιá κραυγή, που μ' έλο το ρούσιμα του ανέμου έφτασε στο μέρος μας. 'Η βάρκα είχε γίνει άφαντη μέσα σ' ένα τεράστιο κοίλωμα των κυμάτων, που φαινόταν σάν άβυσσος ! 'Η σκηνή εκείνη κράτησε δυό δολόκληρα λεπτά της ώρας. 'Επειτα ή βάρκα ξαναφάνηκε στην κορυφή ενός γιγαντιαίου κύματος. Τότε στο πρόσωπο της γυναίκας φάνηκε τόση ζοηρή χαρά, σάν να της είχαν χαρίσει τον παράδεισο. Δέν μπόρεσα να κρατήσω την περιέργειά μου και ρώτησα γ' αυτήν έναν άπ' τους ψαράδες που στεκόταν δίπλα μου.

— Αύτη ή νέα, μου άποκρίθηκε ο ψαράς, έπεσε θύμα μιás άπό τις πιο συνειδημένες (λιβερές περιπέτειες που συμβαίνουν στα άμυαλα κοιλίσια. 'Εδώ και πέντε μήνες, κάποιος κορυφός Παριζιάνος που είχε έρθει να παραθερίσει, της σήκωσε το μυαλό και την έκανε φίλη του. Στο διάστημα αυτό ή νέα, που ή όμορφιά της και ή χάρη της την είχαν κάνει ματαιόδοξη, έδειχνε περιεργή σ' όλους μας. Δέν είχε μάτια παρά μόνο για τον άγαπημένο της λιμοκτόνο. 'Όταν όμως πέρασαν δυό μήνες, ο νφος την ποράτησε κ' έφυγε για το Παρίσι, χωρίς να γνωσιαστή γ' αυτή ή δύστυχη. Στο Παρίσι τέτοια περιστατικά γίνονται κάθε μέρα και μεροδών να περάσουν άπραγμάτηρα. 'Εδώ όμως στην έπαρχία είναι σπανίστατα κ' έχουν πάντοτε θλιβέρα αποτέλεσμα για την πόλιν, και για το μέλλον της: κόρης που παραδόχεται σε μιá τέτοια άπειροεσπία. 'Ετσι κ' ή δύστυχη αυτή νέα, άρχισε να γίνεται, μετά την άναχώρησή του καλού της, ο περιγελος των νέων και των κοριτσιών του τόπου. Περνούσε μιá ζωή μαζή κ' έλειπε, όταν ξαφνικά παρουσιάσθηκε ένα καλό και φιλότιμο παλληκάρι, ένας νεαρός ψαράς, ο όποιος έγονετύθηκε άπ' τη χάρη της και την άδραβωνιάστηκε. Άδριο του άπόνευμα πρόκειται να γίνη ο γάμος τους. Κι' όπως καταλοβαίβεται, ή βάρκα αυτή που παλεύει με τα κύματα, εινε εκείνη που έκει μέσα την ευτυχία της, τον άραβωνιαστικό της.

Στο διάστημα αυτό που μου διηγοηοντο την παραπάνω ιστορία, ή βάρκα κατορθώσε ν' άντιμετώπιση την γανιά της τρικυμίας και να φτάση κοντά στην απόβάθρα. 'Η νέα που έν τφ' μετεξέ είχε και τβή άπ' το βράχο και είχε πιαστή άπ' το παραπέτο της προκυμίας,

παρακολουθούσε με χαμόγελο άγαλλιάσεως τις τελευταίες μανούβρες που έκαναν οι ναύτες για να δέσουν την βάρκα τους στους γάντζους της απόβάθρας. Φαινόταν πειά πως είχαν άναίγει κάθε κίνδυνο, όταν ξαφνικά, σε κάποια στιγμή, ένα γιγάντιο κύμα χτύπησε τη βάρκα στα πλευρά, την παρόρνε και την πέταξε πάλι στους βράχους του κυματοθραύστη, κάνοντάς την θρύμματα !... Μιá τρομακτική κραυγή ακούστηκε τότε, μιá κραυγή πόνου και άπελπισίας. Ξεφώνισε ή νέα βλέποντας τον κίνδυνο που διέτρεχε ο άραβωνιαστικός της... Οι ψαράδες που παρακολουθούσαν την σκηνή άπ' την απόβάθρα, μόλις είδαν τι συνέβη πέταξαν άμέσως στη θάλασσα δυό παλαμάκια, για να πιαστούν οι ναυαγοί από αυτά. Μά άπ' τους δυό ναύτες της βάρκας μόνον ο ένας φάνηκε στην επιφάνεια και κατορθώσε να πιαστή άπ' το παλαμάκι. 'Ο άλλος, εκείνος τον όποιον έπερίμενε ή δυστυχισμένη νέα, δεν φαινόταν πουνθενά...

'Εχειασθήκε τότε να τρέξουμε όλοι όσοι βρισκόμασταν στην απόβάθρα, για να συγκρατησουμε την δυστυχισμένη νέα ή όποία, τρελλή άπ' τον πόνο της, είχε τρέξει στα μουράγια για να ριχτεί στη θάλασσα. Ξασομοί τρεμοί έτάραξαν το άθλιο κορμί της. Δάγκωνε τα χείρα της, έξοιχζε με τα νύχια της τις σάρκες της και έβγαζε κάτω τρεμερά σφύραματα που άντηκούσαν πιο άπαισία άπ' τον πάταγο της καταγιάδος.

'Ότ'όσο έπειτα από λίγη ώρα, όλη εκείνη ή μαρία του όκεανού έκόπασε σιγά - σιγά. Κ' έξαρνα, άνάμεσα στα κύματα, φάνηκε ένα πτώμα μοστυλιωμένο στο σχοινομένο πανί της θρημματισμένης βάρκας. Τα μάτια του ήταν ελάνοιχα, γυλιστερά. Και όμως δέν έβλεπαν πειά καθόλου. Το φός τους είχε οβύσει για πάντα !...

'Εκείτα από μιá βδομάδα, είχα πάει ν' άπόγευμα ως το βράχο του φάρου, κ' ερέμβεζα κυττάζοντας τη θάλασσα, όταν ξαφνικά είδα μιá γυναίκα να πλησιάζει, με βήματα άργα κι' άνάλαφρα. 'Ηταν ή δύστυχη νέα που ή μοίρα της είχε χτυπήσει τόσο σκληρά κ' άλύτητα...

Δέν έδωσε καμμιά προσοχή σε μένα. Στάθηκε άκίνητη σε μιá άκρη, με τα μάτια καρφωμένα πέρα από τον όριζοντα, κ' όπου φάνηκε εκείνη τη στιγμή ένα καρβι, άσπρο σημάδι στη σκοτεινογράμνη επιφάνεια του όκεανού. 'Η εμφάνισις του καρβιού εκείνου άνεταύτασε την δυστυχισμένη και στο πρόσωπό της ζωγραφίσθηκε μιá έκφρασις τρελλής χαράς.

— Νάτο ! Νάτο ! Αυτός εινε !... Αυτή τη φορά, είμαι βεβαία πως αυτός εινε !... φώναζε.

Κι' άπλωσε τα χείρα της, σάν να προσπαθούσε να τραβήξη μ' αυτά το καρβι κοντά της. Μά έκεινο άπομακρύνθηκε γλυτωώντας άνάλαφρα, πάνω στη γαλήνια επιφάνεια της θάλασσης, όπου χάρησε έντελως. Τοτε μιá άπεριγραπτή άπογοητευσις διεδέχθη τη χαρά και την έλπίδα της νέας. Κι' όταν σε λίγο είδσε μιá άλλη ψαρόβαρκα να πλαινεί στο λιμάνι, όμωρος προς τα εκεί με χαρά, φωνοζήτησε και πάλι :

— Νάτος ! Νάτος ! Αυτή τη φορά, είμαι βεβαία πως αυτός εινε !

'Η ερωχή κόρη !... 'Ηταν τρελλή !... Δέν μπόρεσα να κρατήσω τη συγκίνησή μου κ' άπομακρύνθηκα από κεί, ενώ με κνηνηδες έξοικισ ο παραπονιάμικος φλοιοβος της θάλασσης, σάν να διαμαρτύροτο για τα έθρακτά αισθήματα που πλημμυριζαν την ψυχή μου έναντιον της...

CLAUDE ORVAL

ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

'Ο γνωστότατος Γάλλος αρχιδήμιος κ. Ντέιμπλερ, είχε πάει πηδό όλίγων ήμερών στην πόλι Μπούργκ - άν - Μπρές, για να παροστή σε κάποια θανατική έκτέλεσι. 'Ο άντειοργγελεύς της πόλεως αυτής ήταν καλός φίλος του Ντέιμπλερ και για να τον περιποιηθών τον έκάλεσε να γάνε μαζί. Κατά την διάρκειά λοιπόν του γεύματος τόν ρώτησε πως πάνε ή δουλειές τευ.

— 'Η δουλειές μου πάνε καλά, άποκρίθηκε ο Ντέιμπλερ, άλλδ εινε κάτι που με στενοχωρεί.

— Τι εινε αυτό ;

— 'Η στάσις που δείχνουν οι πολίτες άπέναντί μου.

— Δηλαδή, τί στάσις δείχνουν ; ρώτησε ο άντειοργγελεύς.

— Μεθ' φέρνονται πολύ ψυχρά, πολύ - πολύ έπιφυλακτικά, δέν με χειροτούν και δταν με βλέπουν να περνάω στο δρόμο γυφίζου το κεφάλι τους - άλλως. Και όμως έχω προσωπικώς δέν έχω κανέναν κακό σ' ανέναν, ειπε με λύπη ο αρχιδήμιος της Γαλλίας !

